

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/90/2020
Identifikačné číslo spisu: 7115213760
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7115213760.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Poľnohospodárske družstvo VINOHRADY Choňkovce, so sídlom 072 63 Choňkovce 250, IČO: 00 197 271, zastúpeného advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, so sídlom Čajakova 5, 040 01 Košice, proti žalovanému: Východoslovenská distribučná a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, zastúpeného advokátskou kanceláriou KVASŇOVSKÝ & PARTNERS/ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 87.035,48 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 27Cb/149/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4Cob/43/2019-497 zo dňa 14. 08. 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cob/43/2019-497 zo dňa 14. 08. 2019 a rozsudok Okresného súdu Košice I č. k. 27Cb/149/2015-392 zo dňa 03. 10. 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 27Cb/149/2015-392 zo dňa 03. 10. 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 87.035,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 32.413,42 eur od 10. 04. 2015 do zaplatenia, zo sumy 18.274,81 eur od 22. 04. 2015 do zaplatenia, zo sumy 36.347,25 eur od 21. 05. 2015 do zaplatenia, to všetko do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalovanému zároveň uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu, ktorých výška bude vyčíslená samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti rozsudku.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že strany sporu uzavreli dňa 31. 01. 2011 zmluvu č. PDS: OZE_169_2011, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu ako výrobcu dodať elektrinu na straty a záväzok žalovaného ako prevádzkovateľa distribučnej sústavy (ďalej len „PDS“) elektrinu odobrať a zaplatiť cenu elektriny podľa cenového rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej tiež „ÚRSO“) vydaného výrobcovi. Následne dňa 19. 11. 2014 uzavreli strany sporu a Východoslovenská

energetika, a.s., Košice (VSE) trojstrannú Zmluvu o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku (nová zmluva) č. zmluvy pre PDS: OZE_169_2011_15 a č. zmluvy pre VSE: OZE_169_2011_15_VSE, ktorej účinnosťou od 01. 01. 2015 zanikla doterajšia zmluva. Nová zmluva bola uzavretá na dobu určitú do zániku práva výrobcu na podporu podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 309/2009 Z. z., o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2014 (ďalej tiež „zákon o podpore OZE“). Aj z novej zmluvy vyplýval pre žalobcu záväzok dodať elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov PDS a záväzok žalovaného uhradiť žalobcovi doplatok podľa rozhodnutia ÚRSO. V novej zmluve, rovnako ako v predchádzajúcej zmluve, si zmluvné strany okrem iného dohodli spôsob komunikácie tak, že výzvy, reklamácie, oznámenia alebo akýkoľvek iný právny úkon jednej zmluvnej strany („odosielateľ“) sa považuje za doručení druhej zmluvnej strane („adresát“), ak bola uskutočnená na adresu adresáta uvedenú v zmluve, resp. na adresu, ktorú adresát naposledy písomne oznámil odosielateľovi.

2.1. Súd prvej inštancie poukázal na mailovú komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným, z ktorej zistil, že žalobcovi na nahlasovanie údajov bol udelený EIC kód a bolo mu umožnené nahlasovať potrebné údaje cez Aplikáciu pre nahlasovanie údajov o vyrobenej elektrine umiestnenej na webovej stránke žalovaného www.vsds.sk v časti energetické dáta.

Z mailovej komunikácie súd prvej inštancie zistil, že dňa 30. 05. 2014 žalobca zaslal žalovanému Hlásenie k 30. 05. 2014 s prílohou vo formáte pdf, v ktorej bolo vyplnené tlačivo žalovaného s údajmi týkajúcimi sa vyrobenej elektriny s porovnaním za predchádzajúce obdobie. Z mailovej komunikácie súd prvej inštancie tiež zistil, že žalovaný zasielal žalobcovi podklady týkajúce sa množstva dodanej elektriny do regionálnej distribučnej siete za jednotlivé kalendárne mesiace v roku 2015.

2.2. Z podacieho hárku, tlačiva Slovenskej pošty a.s., súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako odosielateľ zaslal žalovanému ako adresátovi dňa 12. 08. 2014 zásielku, obsahom ktorej bolo vyplnené tlačivo žalovaného. Žalobca predložil vyplnené tlačivo z 11. 08. 2014 nazvané Predpokladaná ročná charakteristika dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 a Oznámenie o uplatnení podpory v roku 2015, na základe ktorého súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si uplatnil podporu podľa zákona č. 309/2009 Z. z.

2.3. Žalovaný doložil Denník došlých zásielok VSE, a.s. za obdobie od 13. 08. 2014 do 28. 08. 2018 (poradové číslo 50521 - 54037), z ktorého vyplýva, že do tohto denníka nebola zapísaná žiadna zásielka od žalobcu.

2.4. Zo žalovaným doloženej časti poštovej knihy súd prvej inštancie zistil, že pod poradovým číslom 49314 žalovaný zaevidoval zásielku doručení z pošty Choňkovce od odosielateľa Poľnohospodárske družstvo, obsahom ktorej bola faktúra č. 31072014, ktorú zamestnanec žalovaného prideliť, presmeroval na „-II-“. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že faktúrou č. 31072014 žalobca vyúčtoval žalovanému cenu za dodávku elektriny podľa Zmluvy OZE 169-2011 za mesiac 07/2014 a na danej faktúre je otláčok pečiatky žalovaného, z ktorého vyplýva, že VSD Podateľňa v Košiciach, Mlynská ul. 31 dňa 07. 08. 2014 prevzala túto zásielku pod evid. č. 49314.

2.5. Z odpovede ÚRSO súd prvej inštancie zistil, že zoznamy výrobcov elektriny, ktorí splnili/nespĺnili zákonom stanovené povinnosti, sú uvedené na jeho internetových stránkach a vypracoval ich po vyhodnotení dvoch zoznamov - zoznamu, ktorý eviduje ÚRSO a zoznamu, ktorý eviduje prevádzkovateľ regionálnej distribučnej siete a zasiela ÚRSO. Podľa týchto zoznamov žalobca splnil zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 zákona

č. 309/2009 Z. z., vo vzťahu k ÚRSO, nespĺnil ju vo vzťahu k prevádzkovateľovi distribučnej siete. ÚRSO v stanovisku zverejnenom na jeho webovom sídle uviedol, že povinnosť podľa citovaného ustanovenia považuje za splnenú, ak výrobca elektriny doručí oznámenie o uplatnení podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na nasledujúci kalendárny rok najneskôr do 15. augusta osobne do podateľne úradu, elektronicky alebo faxom alebo najneskôr dňa 15.

augusta oznámenie odovzdá na poštovú prepravu.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 až 3, § 17 ods. 1 a § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z., o podpore OZE, § 261 ods. 1, § 266 ods. 4, § 269 ods. 1 a 2, § 324 ods. 1, § 365 ods. 1 a 2, § 369 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), § 1 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka a zákona č. 324/2011 Z. z., o poštových službách. Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné množstvo žalobcom dodanej elektriny za obdobie do apríla 2015 a nebola sporná ani výška žalobcom vyúčtovaného doplatku za dodanú elektrinu za január až apríl 2015 vo výške 87.035,48 eur. Medzi stranami bola sporná otázka, či si žalobca splnil všetky zákonné povinnosti tak, aby mal právo na podporu, teda právo na doplatok podľa § 3 ods. 1 písm. c/ zákona o podpore OZE od žalovaného.

4. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca si svoju zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, t. j. povinnosť oznámiť uplatnenie podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, splnil voči Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Táto okolnosť medzi stranami sporná nebola. Spornou bola včasnosť doručenia Oznámenia o uplatnení podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej siete, pretože žalovaný k dátumu 15. 08. 2014 neeviduje doručenie poštovej zásielky od žalobcu, ktorou by si žalobca svoju zákonnú povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, splnil. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zákon o podpore OZE výrobcom elektriny formu a spôsob splnenia si tejto oznamovacej povinnosti, neukladá.

5. Za preukázané mal prvoinštančný súd tiež to, že medzi stranami sporu v zmysle uzavretých zmlúv bol dohodnutý spôsob vzájomnej komunikácie, ktoré ustanovenie do zmlúv zakomponoval žalovaný, a preto pri pochybnostiach sa zmysel týchto ustanovení vykladá na ťarchu strany, ktorá ako prvá v konaní tento výraz použila (§ 266 ods. 4 ObchZ). Vzhľadom na dohodu strán v zmluve mal súd prvej inštancie preukázané, že „výzva, oznámenie, reklamácia“ mohla byť doručovaná na adresu žalovaného akýmkoľvek spôsobom, teda aj obyčajnou listovou zásielkou. V konaní bolo pritom preukázané, že takáto forma komunikácie („obyčajná“ listová zásielka) bola medzi stranami sporu využívaná a nebola problematická, čo dokladoval aj sám žalovaný predložením časti svojej poštovej knihy.

6. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca podal poštovému podniku, pošte Choňkovce, na poštovú prepravu poštovú zásielku dňa 12. 08. 2014, o čom predložil potvrdenie, pričom obsahom zásielky bolo žalobcom vyplnené tlačivo datované dňom 11. 08. 2014, ktorým žalovanému oznámil uplatnenie podpory na rok 2015 podľa zákona o podpore OZE a predpokladané množstvo dodanej elektriny. Takýto postup žalobcu považoval súd prvej inštancie za súladný s ustanoveniami uzavretých zmlúv.

7. S poukazom na stanovisko ÚRSO, zverejnené na jeho webovom sídle, súd prvej inštancie mal za to, že žalobca splnil povinnosť v zákonom stanovenej lehote, ktorú posúdil (s odkazom na judikatúru súdov) ako lehotu procesnoprávnú, a preto žalobcovi vznikol nárok na podporu podľa zákona o podpore OZE aj na kalendárny rok 2015.

8. Vo vzťahu k námietke žalovaného týkajúcej sa doručenia Oznámenia do jeho dispozičnej sféry, súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, pretože Denník došlej pošty, ktorý doložil v konaní, sa týkal iného subjektu (VSE, a.s.), pričom žalovaný nevedel hodnoverným spôsobom preukázať existenciu Denníka doručenej pošty týkajúcej sa priamo žalovaného. Vzhľadom na dopad, ktorý má nesplnenie oznamovacej povinnosti, považoval súd prvej inštancie od žalovaného za nezodpovedné, ak neeviduje zoznamy výrobcov elektriny, ktorí si splnili/nesplnili túto povinnosť, resp. tieto skutočnosti nevie hodnoverným spôsobom preukázať aj vzhľadom na to, že zo zoznamu žalovaného vychádza aj ÚRSO.

9. Na základe vyššie konštatovaných skutočností súd prvej inštancie žalobe vyhovel a žalobcovi priznal okrem žalovanej istiny aj uplatnený úrok z omeškania.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) a žalobcovi ako úspešnej strane v spore priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov v plnom rozsahu s tým, že výška priznanej náhrady trov konania bude vyčíslená samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku.

11. Na odvolanie žalovaného proti prvoinštančnému rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ a d/ C. s. p., Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 4Cob/43/2019-497 zo dňa 14. 08. 2019, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil, stotožniac sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu.

12. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p., a žalovaným vytýkanej nesprávnosti v bode 19. ods. 2 prvoinštančného rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie poukázal na mailovú komunikáciu strán sporu dňa 30. 05. 2014, ktorou mal žalovaný zaslať žalobcovi Hlásenie s prílohou vo formáte pdf s údajmi týkajúcimi sa vyrobenej elektriny, odvolací súd prisvedčil žalovanému, že uvedená mailová správa z 30. 05. 2014 bola adresovaná žalobcom Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a nie žalovanému. Zároveň však odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie práve na tejto mailovej správe, ani tento dôkaz (v prospech či neprospech žalovaného) nezhodnotil, preto toto pochybenie nemalo žiadny vplyv na správnosť či tvrdenú nesprávnosť rozhodnutia vo veci. Odvolací súd zdôraznil, že za vadu konania nemožno považovať spôsob hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie ani to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

13. Odvolací súd nevzhladol naplnenie ani odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C. s. p., konštatujúc vecnú správnosť, zákonnosť, presvedčivosť a vyčerpávajúce dôvody napadnutého rozsudku.

14. Vo vzťahu k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd konštatoval, že žalobca je výrobcom elektriny z obnoviteľných zdrojov podľa zákona č. 309/2009 Z. z., o podpore OZE, čo nebolo v konaní sporné. Ako výrobca elektriny z obnoviteľných zdrojov podľa § 3 zákona o podpore OZE má žalobca právo na podporu výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov, ktorá sa okrem iného zabezpečuje odberom elektriny prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy, doplatkom a prevzatím zodpovednosti za odchýlku prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy. V konaní tiež nebolo sporné, že strany sporu uzavreli dňa 31. 01. 2011 Zmluvu o dodávke elektriny a doplatku za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnou kombinovanou výrobou a prevzatí zodpovednosti za odchýlku, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu ako výrobcu dodať elektrinu žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy a záväzok žalovaného odobrať elektrinu dodanú žalobcom s právom podpory za cenu elektriny na straty, prevziať zodpovednosť za odchýlku a zaplatiť cenu za elektrinu na doplatok podľa cenového rozhodnutia ÚRSO vydaného výrobcovi.

15. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie doplatku za dodanú energiu vo výške podľa vystavených faktúr, ktoré žalovaný odmietol uhradiť z dôvodu, že žalobca nespĺnil povinnosť uloženú mu v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, t. j. oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Žalobca v konaní predložil tlačivo zo dňa 11. 08. 2014 s predpokladanou ročnou charakteristikou dodávky vyrobenej elektriny v roku 2015 a Oznámením o uplatnení podpory v roku 2015. Podacím hárkom Slovenskej pošty, a.s. preukazoval, že dňa 12. 08. 2014 zásielku s týmto tlačivom odovzdal ako obyčajnú poštovú zásielku na doručenie žalovanému. Žalovaný doručenie zásielky poprel. Základnou otázkou podstatnou pre rozhodnutie vo veci bolo posúdenie doručenia, resp. včasnosti doručenia Oznámenia o uplatnení podpory žalovanému.

16. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že zásielka je doručená, len čo ju adresát prevezme, ďalej ak bola zásielka ako nedoručiteľná vrátená alebo ak ju adresát odmietol prijať. Určenie okamihu doručenia je problematické v prípade doručovania formou obyčajných listových zásielok; v takom prípade je potrebné vychádzať zo všeobecných poštových podmienok.

17. Podľa Poštových podmienok, časti listová zásielka, vnútorný styk, úvodné ustanovenia Slovenskej pošty, a.s., v prípade doručovania listu 2. triedy je dodanie druhý pracovný deň po dni podania.

Uvedené znamená, že ak žalobca podal zásielku dňa 12. 08. 2014 (utorok), čo preukazoval podacím hárkom pošty, bola doručená adresátovi dňa 14. 08. 2014, najneskôr 15. 08. 2014 (piatok, pracovný deň), ak bola zásielka dňa 12. 08. 2014 podaná po rozhodujúcom čase, teda po čase, kedy je pošta ešte schopná podanú zásielku spracovať a odovzdať na poštovú prepravu v deň podania tak, aby bola dodržaná stanovená lehota prepravy. Z uvedeného vyplýva, že dňa 14. 08. 2015 resp. 15. 08. 2014 sa zásielka žalobcu dostala do dispozičnej sféry žalovaného.

18. Žalobca mal podľa zmluvy strán sporu možnosť doručovať svoje podania žalovanému obyčajnou poštovou zásielkou, čo v konaní nespochybnil ani žalovaný. Pokiaľ v tejto súvislosti v odvolacom konaní (vo vyjadrení k stanovisku žalobcu k jeho odvolaniu) poukazuje na iné ustanovenie zmluvy a povinnosť žalobcu doručovať žalovanému písomné podania doporučenou poštou alebo osobne do podateľne žalobcu, ide o nové skutočnosti, na ktoré odvolací súd nemohol prihliadať, keďže žalovaný neuviedol, aké dôvody mu bránili použiť túto obranu už v konaní pred súdom prvej inštancie.

19. Odvolací súd zastal názor, že žalobca v konaní preukázal odoslanie zásielky žalovanému dňa 12. 08. 2014, preto je povinnosťou adresáta, ak spochybňuje doručenie tejto zásielky (keďže ide o obyčajnú poštovú zásielku) a jej obsah, aby preukázal, že zásielka sa nedostala do jeho dispozičnej sféry a ak sa dostala, že mala iný ako žalobcom tvrdý obsah. Navyše, ani iný spôsob doručovania poštou, napríklad doporučené, nepreukazuje obsah zásielky, pretože zo žiadneho predpisu nevyplýva povinnosť odosielateľa uvádzať obsah zásielky na jej obálke. Aj v prípade, že by povinnosť označiť predmet (obsah) písomnosti na obálke alebo na poštovom podacom lístku používanom na doporučené zasielanie písomnosti vyplývala z určitého všeobecne záväzného právneho predpisu, z dohody strán alebo len s odkazom na opatrnosť a predvídavosť odosielateľa, bolo by i tak nemožné, pri tvrdení opaku, preukázať obsah obálky. Poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „Najvyšší súd SR“, „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) sp. zn. 4MCdo/232/2010 z 27. 02. 2012, odvolací súd zdôraznil, že je na adresátovi, aby iný ako odosielateľom tvrdý obsah zásielky, preukázal.

20. Odvolací súd prisvedčil správnosti záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný skutočnosť, že zásielka žalobcu sa nedostala do jeho dispozičnej sféry, nepreukázal a v konaní túto skutočnosť svojou argumentáciou a dôkazmi ani len nespochybnil. V odvolaní totiž tvrdil, že poskytovateľom administratívnych služieb pre žalobcu a tiež pre spoločnosť Východoslovenská energetika, a.s., je spoločnosť Východoslovenská energetika Holding a.s. (ide o tri samostatné právnické osoby), pričom dôkaz o takejto dohode nepredložil, v konaní predložil len Denník došlej pošty týkajúci sa VSE, a.s.

21. Zhrnúc vyššie uvedené, keďže žalovanému sa nepodarilo spochybniť tvrdenia žalobcu o doručení oznámenia o predpokladanom množstve dodanej elektriny a uplatnení podpory na rok 2015 k 15. 08. 2014 do dispozičnej sféry žalovaného a tým spochybniť splnenie povinnosti uloženej žalobcovi v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, pričom žalobcom uplatnenú výšku uplatneného nároku žalovaný nenamietal, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p., ako vecne správny potvrdil vrátane výroku o prisúdení úrokov z omeškania a náhrady trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie v súlade s platnou právnou úpravou.

22. Poukázaním na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. II. ÚS 78/2005, zdôrazniac, že v predmetnej veci bolo pre rozhodnutie vo veci podstatné posúdenie doručenia oznámenia žalobcu žalovanému

o predpokladanom množstve dodanej elektriny a uplatnení podpory na rok 2015 k 15. 08. 2014, odvolací súd sa ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli pre rozhodnutie významné, nezaoberal.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., a žalobcovi ako plne úspešnému účastníkovi v odvolacom konaní, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 04. 10. 2019.

25. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 526 - 542), prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p., a § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tvrdiac, že odvolací súd a rovnako ani súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia oznamovacej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE nesprávne interpretovali dotknutú právnu normu a nesprávne vyhodnotili moment splnenia oznamovacej povinnosti žalobcu voči žalovanému, súčasne že nesprávne vyhodnotili dôkazné bremeno strán sporu pri preukazovaní splnenia predmetnej zákonnej povinnosti a taktiež nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy.

26. Vo svojom značne obsiahlom dovolaní žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) konajúcim súdom vytkol, že opomenutím aplikácie 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) nesprávne posúdili moment splnenia povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE tak, že na splnenie predmetnej zákonom stanovenej povinnosti postačuje, napriek skutočnosti, že sa jedná o jednostranný právny úkon, jej podanie na poštovú prepravu. Žalovaný uviedol, že oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE je jednostranný právny úkon a tento sa v zmysle § 45 ods. 1 OZ považuje za vykonaný, ak žalovaný ako adresát predmetnej povinnosti má objektívnu možnosť zistiť jej doručenie a oboznámiť sa s jej obsahom, t. j. momentom doručenia samotného oznámenia v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE žalovanému. Tvrdí, že súdy nižšej inštancie v dôsledku skutočnosti, že opomenuli aplikovať § 45 ods. 1 OZ na zistený skutkový stav, dospeli zo zisteného skutkového stavu k nesprávnemu právnemu záveru, že povinnosť žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE bola splnená. Takýmto nesprávnym právnym posúdením sa odvolací a rovnako aj súd prvej inštancie, dostali do rozporu s právnym názorom Najvyššieho súdu SR obsiahnutým v uznesení sp. zn. 2Obdo/181/2018 zo dňa 27. 08. 2019, v ktorom najvyšší súd riešil otázku povahy právneho úkonu výrobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE ako aj momentu splnenia zákonom stanovenej povinnosti v zmysle označeného ustanovenia.

Za moment oznámenia zákonom požadovaných povinností žalobcom žalovanému, je nutné podľa žalovaného považovať v súlade s názorom vysloveným najvyšším súdom moment, kedy sa zásielka dostala do dispozičnej sféry žalovaného ako prevádzkovateľa distribučnej sústavy a tento sa objektívne mohol s jej obsahom oboznámiť, keďže až dôjdenie prejavu vôle adresátovi završuje proces vzniku jednostranného právneho úkonu.

27. Dovolateľ ďalej tvrdí, že nesprávnym právnym posúdením veci sa odvolací súd a aj súd prvej inštancie dostali do rozporu s právnym názorom Najvyššieho súdu SR uvedeným aj v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28. 01. 2011.

28. Žalovaný namieta, že súdy sa pri otázke momentu splnenia povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o CZE vôbec nezaoberali podradením skutkového stavu pod príslušné ustanovenie príslušného právneho predpisu, konkrétne ust. § 45 ods. 1 OZ, podľa ktorého prejav vôle (a teda aj oznámenie v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o OZE) pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde (tzv. teória dôjdenia). Tvrdí, že odvolací súd v bode 30. napadnutého rozsudku v rozpore s kogentným ustanovením § 45 ods. 1 OZ a nesprávnou interpretáciou bodu 1.1. Poštových podmienok pre listovú zásielku (vnútroštátny styk) určujúcou len lehotu prepravy nezapisanej obyčajnej listovej zásielky 2. triedy na druhý pracovný deň po dni podania (D + 2), formuloval fikciu doručenia zásielky v lehote na druhý pracovný deň po dni podania. Fikcia doručenia je podľa žalovaného bežná v prípade doručovania procesnoprávných úkonov pre prípad neúspešného doručenia písomnosti, t. j. pre prípad, že adresát odoprel jej prijatie alebo sa písomnosť vráti odosielajúcemu orgánu ako

nedoručená. Pravidlá procesnoprávneho doručovania však nie je možné aplikovať pri doručovaní hmotnoprávnych úkonov, pretože ich režim sa spravuje ustanovením § 45 ods. 1 OZ. Podľa žalovaného je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby adresát mal minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť. Tvrdí, že ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Poukázal na to, že ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE zakotvuje povinnosť žalobcu oznámiť zákonom požadované skutočnosti žalovanému, nie len ich odoslať (podať) na poštovú prepravu, a teda jeho povinnosť je možné považovať za splnenú až momentom, keď sa zákonom požadované informácie dostali do dispozičnej sféry žalovaného, t. j. keď sa s nimi mal žalovaný objektívnu možnosť oboznámiť, pretože až týmto momentom sa právny úkon žalobcu stáva perfektným a vyvoláva účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle zákon spája. Samotné podanie na pošte však nie je oznámením žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE v spojení s § 45 ods. 1 OZ.

29. Žalovaný konajúcim súdom ďalej vytkol, že nesprávnym prenesením dôkazného bremena v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho konania, konštatovali domnienku, že ak žalobca zásielku odoslal, hoc aj formou služby bez paušálnej záruky proti riziku straty, krádeže alebo poškodenia listovej zásielky a ani prípadnej tým spôsobenej škody, táto automaticky musela byť žalovanému doručená. Žalobca v rozpore so zmluvným dojednaním obsiahnutým v pôvodnej zmluve o dodávke elektriny a doplatku za elektrinu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnou kombinovanou výrobou a prevzatí zodpovednosti za odchýlku č. OZE_169_2011 z 31. 01. 2011, platnou a účinnou v dotknutom čase, zvolil spôsob odoslania formou obyčajnej listovej zásielky 2. triedy, t. j. formou zásielky nespĺňajúcej legálnu definíciu pojmu zapísaná poštová zásielka v § 5 ods. 8 zákona o poštových službách, pri ktorej Slovenská pošta, a.s., neposkytuje paušálnu záruku proti riziku straty, krádeže alebo poškodenia listovej zásielky a ani prípadnej tým spôsobenej škody, ktorá skutočnosť o druhu žalobcom zvolenej poštovej služby bola medzi stranami nesporná.

30. Žalovaný tvrdí, že ak sa žalobcom odosiela zásielka, z akéhokoľvek dôvodu, či už na strane žalobcu alebo na strane Slovenskej pošty, a.s. alebo akejkoľvek inej tretej osoby resp. udalosti, nedostala do dispozičnej sféry žalovaného vzhľadom na žalobcom zvolený spôsob poštovej služby formou nezapísanej poštovej zásielky, a teda žalovaný sa objektívne nemal možnosť s jej obsahom oboznámiť, nemohli dokumenty obsiahnuté v predmetnej zásielke v zmysle § 45 ods. 1 OZ nadobudnúť zamýšľané právne účinky voči žalovanému a povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE nie je možné považovať za splnenú.

31. Žalovaný ďalej vyslovil názor, že v prípade, ak by bol zámerom zákonodarcu výklad, že na splnenie povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE postačuje odoslanie požadovaných údajov na adresu žalovaného, nepoužil by v predmetnom zákonom ustanovení pojem „oznámiť“, ale použil by pojem „zaslať“ resp. „odoslať“, čo však zákonodarca neurobil.

32. Žalovaný v ďalšej časti dovolania poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2Obo/3/2008 a zdôraznil, že v predmetnom spore bol jednostranný právny úkon strany sporu doručovaný druhej strane sporu dokonca zapísanou doporučenou zásielkou v zmysle § 5 ods. 8 zákona o poštových službách, avšak najvyšší súd napriek preukázaniu jeho podania na poštu resp. odoslania, neposúdil takto zistený skutkový stav ako perfektný jednostranný právny úkon započítania, pretože v konaní nebolo preukázané a zo zisteného skutkového stavu nevyplývala skutočnosť, že odoslaná zapísaná doporučená zásielka, ktorej odoslanie bolo potvrdené podacím lístkom pošty, bola skutočne doručená druhej strane sporu a taktiež nebolo preukázané, že obsahom predmetnej zásielky bol práve jednostranný právny úkon započítania. Najvyšší súd preto posúdil súdmi nižšej inštancie zistený skutkový stav tak, že jednostranný právny úkon nenadobudol svoju perfektnosť a nespôsobil hmotnoprávne účinky, ktoré s týmto jednostranným právnym úkonom, zákon spája.

33. Sumarizujúc vyššie uvedené, žalovaný konajúcim súdom vytkol, že v dôsledku nesprávnej aplikácie

§ 45 ods. 1 OZ dospeli zo zisteného skutkového stavu k nesprávnym právnym záverom o splnení povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, napriek skutočnosti, že doručenie oznámenia o predpokladanej charakteristike dodávky a uplatnení podpory v roku 2015 do dispozičnej sféry žalovaného, nebolo v konaní pred súdmi nižších inštancií žiadnym spôsobom preukázané a v rámci skutkového stavu súdmi nižších inštancií zistené. V dôsledku uvedeného sa súde dostali

do rozporu s právnym názorom Najvyššieho súdu SR obsiahnutým v jeho vyššie označených rozhodnutiach.

34. V ďalšej časti dovolania žalovaný konajúcim súdom vytkol nesprávne právne posúdenie prejavu vôle strán sporu obsiahnutej v zmluve o dodávke elektriny, v rozpore s § 35 ods. 2 OZ a § 266 ods. 1 a 2 ObchZ tvrdiac, že súde nižšej inštancie nesprávne aplikovali na výklad ustanovení článku VI. zmluvy ustanovenie § 266 ods. 4 ObchZ, čím sa súde dostali do rozporu s právnym názorom najvyššieho súdu prezentovaným v rozsudku sp. zn. 4Obo/66/2002, ako aj právnym názorom vysloveným Ústavným súdom SR v nálezoč sp. zn. I. ÚS 242/2007 a sp. zn. I. ÚS 243/2007. Žalovaný tvrdí, že v konaní pred súdom prvej inštancie sa sporného výkladu ustanovení zmluvy o dodávke elektriny žiadna zo sporových strán nedomáhala, napriek tomu prvoinštančný súd výklad vôle z vlastnej iniciatívy realizoval, navyše v rozpore s jednoznačne vyjadrenou vôľou strán sporu, ktoré v bode 3. článku VI. zmluvy v kontexte s bodom 2. článku VI. predmetnej zmluvy, výslovne dohodli spôsob doručovania dokumentov formou doporučeného listu alebo osobným doručením, pričom bod 2. článku VI. zmluvy určuje spôsob odosielania písomností a bod 3. článku VI. určuje moment doručenia písomnosti. Ustanovenie bodu 3. článku VI. zmluvy o dodávke elektriny neobsahuje dojednanie žiadneho iného spôsobu odoslania písomného dokumentu a vylučuje správnosť súdmi použitého výkladu o doručovaní zásielok obyčajnou poštou. V bode 3. článku VI. Zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že výzva sa považuje za doručení dňom, v ktorom adresát výzvy prevzal, alebo ju odmietol prevziať, alebo sa považuje za doručení na tretí deň od odovzdania výzvy na poštovú prepravu, ak sa uložená zásielka s výzvou zaslaná na adresu vrátila späť odosielateľovi. Vhodenie zásielky do listovej schránky podľa žalovaného samo osebe vylučuje prevzatie zásielky adresátom, taktiež možnosť odmietnutia prevzatia zásielky adresátom a rovnako aj uloženie zásielky a jej následné vrátenie späť odosielateľovi. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že v danom prípade ani jeden z výslovnou dohodou strán sporu predpokladaných prípadov momentu doručenia zásielky nenastal, preto nie je možné spornú zásielku žalobcu považovať za doručení žalovanému.

35. Žalovaný v ďalšej časti dovolania, dôvodiac procesnou vadou konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., namietol porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku. Tvrdí, že kľúčovou skutočnosťou pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcu voči žalovanému ako prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, uloženej ustanovením § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, a teda oprávnenosti či neoprávnenosti žalobcom uplatneného žalobného nároku, bolo preukázanie doručenia oznámenia o splnení zákonom stanovených povinností v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE žalovanému. Napriek uvedenému, konajúce súde sa pri rozhodovaní bližšie nezaoberali a v napadnutom rozsudku sa vôbec nevysporiadali s otázkou povahy predmetnej právnej normy a v nej obsiahnutej povinnosti ako hmotnoprávnej, rovnako sa nezaoberali otázkou povahy samotného oznámenia v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE ako jednostranného právneho úkonu a s tým súvisiaceho momentu, ktorým sa povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE považuje za splnenú. Žalovaný tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie sú neodôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože z nich nie je zrejmé, z akých dôkazov konajúce súde vyvodili záver, že žalobcom odosielaná zásielka bola doručená na odbernú poštu žalovaného, t. j. pobočku Slovenskej pošty, a.s. Košice I, ďalej že žalobcom odosielaná zásielka bola z predmetnej pobočky pošty doručená žalovanému, včas a v zákonom stanovenom termíne a že obsahom žalobcom odosielanej zásielky bolo práve žalobcom predložené oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky vyrobenej elektriny a uplatnení podpory pre rok 2015. Tvrdí, že z napadnutých rozsudkov nie je zrejmé, z čoho konajúce súde vyvodzujú svoj záver o doručení spornej zásielky žalovanému, o jej dôjdení do dispozičnej sféry

žalovaného, ako aj o obsahu samotnej zásielky. Tvrdí ďalej, že žalobcom predložený podací hárok síce preukazuje, že žalobca mal podať na pošte nejakú zásielku neznámeho obsahu, avšak nepreukazuje, čo bolo jej obsahom a rovnako nepreukazuje, či vôbec a kedy bola zo strany žalobcu žalovanému splnená povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Poukázal na vyjadrenie samotného žalobcu v písomnom podaní zo dňa 04. 02. 2016, v ktorom konštatoval, že doručenie predmetnej zásielky nie je potvrdené, rovnako výpoveď konateľa žalobcu Ing. Jána Petra na pojednávaní dňa 19. 01. 2016, ktorý uviedol, že nemá presný doklad svedčiaci o splnení tejto povinnosti, ako aj odpoveď Slovenskej pošty, doručení dňa 02. 10. 2019, v ktorej pošta prijatie listovej zásielky nepotvrďuje. Na základe uvedeného žalovaný tvrdí, že z rozhodnutí konajúcich súdov nevyplýva, akými úvahami dospeli k záveru o splnení oznamovacej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE a o doručení predmetného oznámenia žalovanému v dňoch 14. 08., resp. 15. 08. 2014.

36. Vo vzťahu k vade konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., žalovaný konajúcim súdom vytkol porušenie práva na spravodlivý proces aj porušením zásady rovnosti strán sporu. Tvrdí, že skutočnosť, že žalobca zvolil v rozpore so zmluvnými dojednaniami toho času platnej a účinnej pôvodnej zmluvy o dodávke elektriny taký spôsob odosielania spornej zásielky, pri ktorom nedokáže preukázať, či sporná zásielka bola reálne odoslaná na adresu žalovaného, či sporná zásielka bola doručená na adresu žalovaného, ani čo bolo obsahom spornej zásielky, nemôže byť posúdená na ťarchu žalovaného. Súdom nižšej inštancie vytkol, že bezdôvodne preniesli dôkazné bremeno ohľadom odoslania, doručenia, ako aj obsahu spornej zásielky žalobcu na žalovaného, ktorý postup považuje za rozporný s ustálenou súdnou praxou. Poukázaním na právny názor najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 6Cdo/81/2010 zo dňa 31. 05. 2010 má žalovaný za to, že prenesením dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného súdy nižšej inštancie porušili zásadu, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, teda niečo, čo sa nikdy nestalo, keďže preukazovanie takejto negatívnej skutočnosti je objektívne nemožné. Žalovaný nemá možnosť preukázať, že spornú zásielku žalobcu, ani predmetné oznámenie o uplatnení podpory vrátane oznámenia o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny vyrobenej zariadením žalobcu z obnoviteľných zdrojov energie, od žalobcu neobdržal. Takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti.

37. Žalovaný v závere dovolania navrhol podľa § 444 ods. 1 C. s. p., odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, dôvodiac vznikom značných hospodárskych škôd v prípade exekučného konania za účelom vymoženia žalovanej istiny, kedy by navrátenie do pôvodného stavu a s tým spojené riziká (napr. možnosť zrušenia alebo zániku oprávneného z exekúcie bez právneho nástupcu), bolo v značnom nepomere s odložením práva žalobcu na výkon rozhodnutia v prípade potvrdenia správnosti postupu a právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

38. K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca (písomným podaním zo dňa 27. 02. 2020 na č. l. 620 - 621 spisu), ktorý, považujúc napadnuté rozhodnutie za správne a zákonné, po právnej stránke i stránke skutkových zistení, navrhol dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietnuť, eventuálne zamietnuť podľa § 448 C. s. p.

39. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 10. 03. 2020 (č. l. 632 spisu) bolo vyjadrenie žalobcu v súlade s ust. § 436 ods. 4 C. s. p., zaslané žalovanému, prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Tento reagoval písomným vyjadrením z 15. 05. 2020 (č. l. 638 - 641), v ktorom zotrval na svojich dovolacích námietkach, zároveň poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/11/2019 vyslovil názor, že pokiaľ by aj dovolací súd dospel k názoru, že ním nastolené právne otázky neboli v rozhodovacej praxi riešené, a teda nejde o prípad odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., ktorý dovolací dôvod uplatnil v pôvodnom dovolaní, nespôsobuje táto okolnosť procesnú neprípustnosť jeho dovolania. Ďalšie vyjadrenia sporových strán už nenasledovali.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.)

po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné a napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.).

41. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu (viď. sp. zn. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v jednotlivých ustanoveniach C. s. p. (obdobne aj sp. zn. I. ÚS 438/2017).

42. Podľa § 420 C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a/ až f/ predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 C. s. p.).

43. Naproti tomu pre dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p., platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych záverov vyvodil nesprávne právne závery.

44. V rozhodovanej veci žalovaný v dovolaní argumentuje prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ dôvodí odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (k tomu viď R 83/2018).

45. Dovolateľ opodstatnenosť svojho dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., založil na tvrdení, že rozhodnutie odvolacieho ako aj súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a interpretácii právnej normy ohľadne splnenia oznamovacej povinnosti žalobcu voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. (spočívajúcej v povinnosti oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok). Dovolateľ v dovolaní vymedzil právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne tvrdiac, že uplatnenie podpory v zmysle citovaného zákona je jednostranným, adresovaným právnym úkonom, ktorý sa stáva perfektným až od doby, kedy dôjde osobe, ktorej je určený (v tomto prípade žalovanému). Dovolateľ zároveň odkázal na rozhodnutia dovolacieho súdu, od ktorých sa odvolací súd odklonil resp. rozhodol v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

46. Žalobca si v predmetnom spore v zmysle článku I. bod 1. písm. e/ a f/ Zmluvy o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku, číslo zmluvy PDS: OZE_169_2011_15, číslo zmluvy VSE: OZE_169_2011_15_VSE zo dňa 19. 11. 2014, uplatnil nárok na podporu vo forme doplatku v zmysle § 3 ods. 1 písm. c/ zákona o podpore OZE. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca si splnil oznamovaciu povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, keďže dňa

12. 08. 2014 podal na pošte Choňkovce, na poštovú prepravu poštovú zásielku s vyplneným tlačivom datovaným dňom 11. 08. 2014, ktorým žalobca oznámil, že si na rok 2015 uplatňuje podporu v zmysle zákona o podpore OZE a predpokladané množstvo dodanej elektriny (bod 50. prvoinštančného rozsudku). Poukázaním na zmluvy uzavreté medzi sporovými stranami, súd mal za preukázané, že komunikácia medzi nimi mohla byť realizovaná aj obyčajnou listovou zásielkou (bod 49. prvoinštančného rozsudku). Posúdiac lehotu v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE ako procesnoprávnu, súd prvej inštancie mal za to, že žalobca svoju oznamovaciu povinnosť splnil v zákonom stanovenej lehote, a teda mu vznikol nárok na podporu v zmysle zákona o podpore OZE aj na kalendárny rok 2015 (bod 51. prvoinštančného rozsudku).

47. Odvolací súd sa s právnym posúdením veci prvoinštančným súdom stotožnil v celom rozsahu, dodajúc, že v prípade doručovania formou obyčajných listových zásielok je potrebné vychádzať zo všeobecných poštových podmienok, výkladom ktorých dospel k záveru, že pokiaľ žalobca podal zásielku na poštovú prepravu dňa 12. 08. 2014, potom dňa 14. 08. 2014, resp. 15. 08. 2014, sa zásielka dostala do dispozície sféry žalovaného [t. j. druhý pracovný deň po dni podania (bod 30. rozsudku odvolacieho súdu)].

48. Podľa § 3 ods. 1 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z., o podpore OZE, v znení účinnom od 01. 01. 2014, podpora výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpora výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou sa zabezpečuje doplatkom.

49. Podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z., o podpore OZE, v znení účinnom od 01. 01. 2014, výrobca elektriny, ktorý spĺňa podmienky na získanie podpory podľa § 3, má právo na doplatok podľa § 3 ods. 1 písm. c/ na základe účtovného dokladu vystaveného prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy na skutočné množstvo elektriny vyrobenej za kalendárny mesiac alebo v prípade malého zdroja za kalendárny rok, z obnoviteľných zdrojov energie alebo elektriny vyrobenej vysoko účinnou kombinovanou výrobou, zníženej o technologickú vlastnú spotrebu elektriny, upravenej podľa § 3 ods. 4, aj v tom prípade, že si právo na odber elektriny podľa písmena b/ neuplatňuje.

50. Podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z., o podpore OZE, v znení účinnom od 01. 01. 2014, výrobca elektriny s právom na podporu je povinný oznámiť Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa § 3 ods. 1 písm. b/ a c/, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok; pri zariadeniach výrobcu elektriny uvedených do prevádzky po 15. auguste je výrobca elektriny povinný informovať prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy o využití práva podľa odseku 1 najneskôr 30 dní pred uvedením zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky.

51. Základným predpokladom pre posúdenie riadneho a včasného splnenia povinnosti žalobcom voči žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, je okrem iného, správne posúdenie momentu, kedy sa povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, považuje za splnenú. Predmetné ustanovenie zakotvuje povinnosť žalobcu oznámiť zákonom požadované náležitosti žalovanému, a teda podstatným v predmetnom prípade je posúdenie tej okolnosti, ktorú je potrebné považovať za moment oznámenia zákonom požadovaných povinností žalobcu žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE.

52. Dovolací súd poukazuje na právne posúdenie uplatnenia podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 20bdo/198/2018 zo dňa 27. 08. 2019 ako

jednostranného právneho úkonu. Najvyšší súd v označenom rozhodnutí konštatoval, že za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE je potrebné považovať moment doručenia prejavu vôle prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, nakoľko až od tohto momentu sa takýto jednostranný právny úkon výrobcu stáva perfektným a nadobúda spôsobilosť spôsobovať účinky, ktoré s takýmto prejavom zákon spája. Uvedený postup sa vzťahuje aj na plnenie zákonom stanovenej povinnosti žalobcu ako jednostranného právneho úkonu žalobcu voči žalovanému v rámci ich súkromnoprávneho vzťahu, ktorý bol zdôraznený aj zo strany Ústavného súdu SR v jeho náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015 zo dňa 22. 03. 2017.

53. Žalovaný dôvodne namieta, že pri interpretácii požiadavky o oznámení v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ o podpore OZE, je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných (adresných, resp. adresovaných) právnych úkonov, argumentujúc uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28. 01. 2011, v ktorom najvyšší súd poukázaním na ust. § 43a ods. 2 vety prvej a § 45 ods. 1 OZ konštatoval, že prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Voči neprítomnej osobe pôsobí prejav vôle od okamihu, keď jej dôjde. Rozvinúc citované ustanovenie najvyšší súd uviedol, že neprítomnej osobe (t. j. osobe, s ktorou osoba realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku), musí prejav vôle dôjsť, nemusí jej byť však fakticky doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície, pričom dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Konštatoval ďalej, že k účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, aby mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle (t. z. prejav vôle nemusí byť adresátovi fakticky doručený/adresátom prevzatý). Za rozhodujúce považoval dovolací súd v označenom rozhodnutí objektívne hľadisko, kedy sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle; až v takom prípade nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho prejav vôle bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Dovolací súd pri rozhodovaní o dovolaní žalobkyne v predmetnom spore o vypratanie bytu, posudzujúc účinky doručenia písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady (majúceho povahu tiež jednostranného, adresného/adresovaného prejavu vôle), zastal právny názor, že ak nájomcovi bytu je daná objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženú zásielku obsahujúcu vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady, nastávajú hmotnoprávne účinky tohto jednostranného právneho úkonu v okamihu, kedy nájomca aj napriek uloženiu zásielky nevyužil objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom.

54. Vychádzajúc z vyššie označených rozhodnutí najvyššieho súdu, za moment oznámenia zákonom požadovaných povinností žalobcu žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, je potrebné považovať moment, kedy sa zásielka s týmto oznámením dostane do dispozície sféry žalovaného ako prevádzkovateľa distribučnej sústavy, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že žalovaný sa s obsahom oznámenia bude mať možnosť oboznámiť buď fakticky, teda jej reálnym prevzatím, alebo bude mať vytvorenú možnosť sa s ňou oboznámiť (a pokiaľ ju nevyužije, bude sa zásielka aj v takom prípade považovať za doručeníu).

55. Vzhľadom na okolnosti predmetného sporu bude nutné v ďalšom konaní posúdiť, či boli vytvorené reálne predpoklady (tak na strane žalobcu ako aj na strane žalovaného) na to, aby sa zásielka s oznámením žalobcu mala možnosť do dispozície sféry žalovaného reálne dostať, súčasne posúdiť, či aj obyčajné vhadenie listovej zásielky do poštovej schránky predstavuje moment, kedy možno rozumne očakávať, že sa prejav vôle žalobcu premietnutý do oznámenia v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, takýmto spôsobom dostane do sféry dispozície žalovaného.

56. Za daných okolností, kedy dovolací súd vo svojich vyššie označených rozhodnutiach konštatoval nutnosť vytvorenia priestoru na to, aby adresát jednostranného právneho úkonu mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s jemu adresovaným prejavom vôle, je nepostačujúca argumentácia odvolacieho súdu o tom, že žalovaný v prípade obrany spočívajúcej v poukazaní na povinnosť žalobcu doručovať žalovanému písomnosti doporučenou poštou alebo osobne do podateľne žalobcu, uvádzal nové skutočnosti, na ktoré odvolací súd nemohol prihliadnuť. Súdny budú povinné bez ohľadu na takúto

obranu, samé posúdiť, či v posudzovanom prípade nastali právne účinky oznámenia v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE a či na prepravu prejavu vôle boli použité prostriedky a spôsob, ktoré možnosť dôjdenia prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta, zaručujú.

57. V nadväznosti na posudzovanie dodržania lehoty zakotvanej v ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, dovolací súd poukazuje na nesprávnosť posúdenia tejto lehoty ako procesnoprávnej v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie (odkazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/96/2016 v bode 51. prvoinštančného rozsudku). Ústavný súd SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015 zo dňa 22. 03. 2017 vyslovil neudržateľnosť procesnoprávneho charakteru lehoty ustanovenej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE a označený rozsudok Krajského súdu v Košiciach, pre jeho nesúlad s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zrušil. Dovolací súd dáva do pozornosti konajúcich súdov, že hmotnoprávny charakter lehoty v ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, konštatoval aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 2Obdo/18/2018 zo dňa 27. 08. 2019.

58. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolateľ oprávnené namietal odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie veci ako aj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe, preto dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.). Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu (nesprávne právne posúdenie veci), sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie a v prípade zrušenia rozsudku len odvolacieho súdu, by tento bol povinný zrušiť aj prvoinštančný rozsudok, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov C. s. p.), zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.).

59. Vzhľadom na uvedené dovolací súd neskúmal ďalšie námietky dovolateľa vznesené v jeho dovolaní, nakoľko zrušením rozsudku prvoinštančného rozsudku a naň nadväzujúceho potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, sa konanie dostalo do štádia, kedy súd prvej inštancie bude opakovane konať a rozhodovať o predmete žaloby žalobcu v celom rozsahu.

60. Podľa § 455 C. s. p., v ďalšom konaní sú súd prvej inštancie a odvolací súd viazaní právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení.

61. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách pôvodného konania a o trovách odvolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

62. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p., a § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.